

obžalovaný Václav M. oním usnesením, jehož zrušení se navrhuje, ve svých právech nezákonně zkrácen nebo vůbec nějak dotčen. Nemá tudíž další výrok ve smyslu poslední věty Šu 292 tr. ř. místa a bylo proto zmateční stížnost v tomto směru zavrhnouti.

Čís. 2433.

S hlediska Šu 400 tr. ř. jest přípustno i čá s t e č n é započítání vazby po prohlášení rozsudku, pokud byla vazba prodloužena okolnostmi nezávislými na vůli odsouzeného.

(Rozh. ze dne 25. června 1926, Zm II 252/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Usnesením zemského trestního soudu v Brně ze dne 24. dubna 1926 a potvrzujícím je usnesením vrchního zemského soudu v Brně ze dne 14. května 1926 porušen byl zákon v předpisu Šu 400 tr. ř.; to i ono usnesení se zrušuje, pokud jde o započtení vazby Jindřicha W-a do trestu pro dobu od 23. února do 2. března 1926, a zemskému trestnímu soudu se ukládá, by o započtení dotyčné vazby do trestu učinil zákonité opatření podle Šu 400 tr. ř.

D ů v o d y:

Rozsudkem zemského trestního soudu v Brně ze dne 10. února 1926 byl obžalovaný Jindřich W. uznán vinným zločinem podle Šu 4 odst. prvý zákona ze dne 22. května 1919, čís. 269 sb. z. a n. a odsouzen za to podle téhož zákona a za použití Šu 55 tr. zák. do žaláře na 1 rok, doplněného postem měsíčně, a k peněžitě pokutě 10.000 Kč, v případě nedobytnosti k dalším 3 měsícům žaláře. Současně vysloveno podle Šu 25 tr. zák. vyhoštění obžalovaného po odpykání trestu z území Československé republiky. Do tohoto trestu byla obžalovanému započtena podle Šu 55 a) tr. zák. prozatímní uschovací a řádná vazba vyšetřovací od 7. dubna 1925 13³/₄ hod. do 10. února 1926 15 hodin. Rozsudkem tím zároveň vyslovena byla ztráta volebního práva do obcí na dobu 3 let. Proti rozsudku ohlásil a provedl obžalovaný zmateční stížnost a odvolání; zemský trestní soud v Brně usnesením ze dne 26. února 1926 tuto zmateční stížnost zamítl podle Šu 1 čís. 2 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z r. 1878, považuje provedení zmateční stížnosti za opožděné. Na stížnost obžalovaného Jindřicha W-a proti tomuto usnesení nalezl nejvyšší soud usnesením ze dne 9. března 1926, Zm II 92/26, že ono usnesení zemského trestního soudu v Brně se zrušuje a že opovězené a provedené opravné prostředky proti rozsudku budou po zákonu vyřízeny. Současně pak nařízen byl rok k veřejnému líčení o zmateční stížnosti obžalovaného na den 12. dubna 1926. Při tomto roku byla rozsudkem nejvyššího soudu ze dne 12. dubna 1926 č. j. Zm II 92/26 zmateční stížnost obžalovaného zavržena, rovněž zamítnuto odvolání ve všech směrech. Obžalovaný Jindřich W. podal na to žádost k zemskému trest-

nímu soudu v Brně, by podle §u 400 tr. ř. započtena mu byla do trestu část vyšetřovací vazby, kterou strávil od prohlášení rozsudku první stolice až do nastoupení trestu. Tuto žádost odůvodňoval tím, že jeho stížnost proti usnesení zemského trestního soudu v Brně, jímž zmateční stížnost jako opožděně provedená byla zamítnuta, měla u nejvyššího soudu úspěch a právě oním zrušeným usnesením zemského trestního soudu v Brně byla prodloužena jeho vyšetřovací vazba v době mezi rozsudkem první a druhé stolice. Zemský trestní soud v Brně usnesením ze dne 24. dubna 1926 tento návrh na započtení vazby vyšetřovací zamítl s odůvodněním, že úspěch, kterého obžalovaný docílil stížností proti onomu usnesení zemského trestního soudu v Brně ze dne 26. února 1926, nelze podle §u 400 tr. ř. považovati za zákonitý důvod, by vazba vyšetřovací v době mezi vyhlášením rozsudku první a druhé stolice byla započtena do trestu. Usnesením vrchního zemského soudu v Brně ze dne 14. května 1926 byla stížnost obžalovaného proti tomuto usnesení zamítnuta, při čemž v důvodech uvedeno, že podle druhé věty §u 400 tr. ř. klade zákonodárce důraz na konečný výsledek opravného prostředku, totiž zmateční stížnosti neb odvolání, a předpisuje započtení vyšetřovací vazby do trestu tehdy, měl-li tento opravný prostředek úspěch, byť i jen částečný, čemuž však v souzeném případě tak není.

Usnesení ta neodpovídají zákonu. Podle §u 400 tr. ř. jest započítati dobu, kterou odsouzený od prohlášení rozsudku první stolice ztrávil ve vazbě, do trestů na svobodě a trestů peněžitých p o t u d, pokud nastoupení trestu se zdrželo okolnostmi n a v ů l i o d s o u z e n é h o n e z á v i s l ý m i, z v l á š t ě též tím, že podaly opravný prostředek takové osoby, jež k tomu byly oprávněny i proti jeho vůli. Jako další případ započítání označuje zákon v druhé větě téhož §u, měl-li opravný prostředek, podaný na prospěch obžalovaného úspěch i jen částečný. Oba soudy zabývaly se však podle důvodů svých usnesení otázkou započtení vazby do trestu převážně jen s hlediska tohoto posléze uvedeného předpokladu započtení a odmítly i jen částečné započtení, jehož se domáhal odsouzený z důvodu úspěchu stížnosti, podané jím do usnesení sborového soudu první stolice, jímž jeho zmateční stížnost do odsuzujícího rozsudku první stolice pro domněle opožděně provedení byla zamítnuta, ježto z druhé věty §u 400 tr. ř. vyplývá, že zákonodárce má na mysli jen konečný výsledek opravného prostředku (zmateční stížnosti nebo odvolání) podaného proti rozsudku první stolice samotnému. Předpokladu první věty podle důvodů jich usnesení nehodnotily soudy vůbec, neb alespoň ne náležitě, jakkoli žadatel (stěžovatel) výslovně naň poukazoval. Již z doslovu této první věty vychází však zřejmě na jevo, že zákon činí započtení vazby přede vším závislým na předpokladu, z d r ť e l o - l i s e n a s t o u p e n í t r e s t u o k o l n o s t m i n a v ů l i o d s o u z e n é h o n e z á v i s l ý m i. Jen jako zvlášť význačný zvláštní případ uvádí, podaly-li opravný prostředek takové osoby, jež k tomu byly oprávněny i proti vůli odsouzeného. Z obratu »započítati jest . . . p o t u d, pokud . . .« vyplývá též, že zákon čítá i jen s č á s t e č n ý m započítáním vazby po prohlášení rozsudku, pokud byla vazba ta prodloužena okolnostmi na vůli odsouzeného nezávislými. Tento předpoklad dán jest však i okolností, z níž obžalovaný odvozoval v souzeném případě nárok

na částečné započtení vazby. Jest na snadě, že by vazba obžalovaného byla bývala zkrácena alespoň o dobu uplynulší ode dne, kdy státní zástupce prohlásil, že na zmatečnou stížnost obžalovaného odpověď nepodává (23. II. 1926), až do předložení stížnosti se spisy soudu zrušovacímu (2. března 1926). Delší doba vazby pro započtení nepřichází v úvahu, protože nejvyšší soud současně s usnesením, jímž stížnosti bylo vyhověno, učinil potřebné další opatření stran opravných prostředků, podaných obžalovaným do rozsudku samého, takže od předložení spisů nejvyššímu soudu nedoznala vazba obžalovaného podstatného průtahu z důvodu jím vytknutého. Při správném výkladu a použití §u 400 tr. ř. bylo tedy uznati, že se Jindřichu W-ovi započítává do trestu vazba od 23. února do 2. března 1926 oním rozsudkem naň uvalená. Bylo tudíž zmatečnou stížnosti podle §u 33 tr. ř. vyhověti a podle §u 292 tr. ř. uznati právem, jak se stalo.

Čís. 2434.

Lstivým předstíráním ve smyslu §u 197 tr. zák. jest všeliké nepravdivé tvrzení, jež směřuje k oklamání jiného a je podle okolností případu způsobilým k oklamání; není zapotřebí, by způsobená nebo obmýšlená škoda byla nenapravitelnou.

Podvod předstíráním manžela manželce, že vzal žalobu o rozvod zpět, by nepodala odpovědi na žalobu; i když byl vynesena ve sporu o rozvod rozsudek pro zmeškání, jest v trestním řízení zjistiti zavinění na rozvodu za účelem zjištění škody.

(Rozh. ze dne 26. června 1926, Zm II 67/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmatečnou stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 23. prosince 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu ve smyslu §§ů 197, 200 a 203 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil nalézacímu soudu, by o ní znova jednal a rozhodl.

Důvody:

Zmatečnou stížností napadá rozsudek soudu prvního stolice důvody zmatečnosti podle §u 281 čís. 4, 5 a 9 a) tr. ř. Zrušovací soud se zabýval nejprve hmotněprávními výtkami, jelikož na nich hlavně závisí výsledek stížnosti. S hlediska důvodu zmatečnosti podle §u 281 čís. 9 a) tr. ř. namítá stížnost především, že jednání obžalovaného nebylo podvodným, že Josefa K-ová zavinila vynesení rozsudku pro zmeškání vlastní neopatrností, a že je proto lhostejno, zda obžalovaný ji ubezpečoval, že od žaloby upustil, čili nic. Bylo prý na Josefě K-ové, by se zeptala u soudu, zda odpovídá pravdě tvrzení obžalovaného, že vzal žalobu zpět, neb by věc vyšetřila u právního zástupce obžalovaného. Těmito vývody snaží se zmatečnou stížností patrně dokázati, že tu nešlo o lstivé předstírání ve smyslu §u 197 tr. zák. Tato námitka není však odůvodněna. Lstivým předstíráním po rozumu §u 197 tr. zák. je všeliké nepravdivé tvrzení,